

Mai mult decât o istorisire de Crăciun

Lecții din Luca 2

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 2.10-12

Luca 2.10-12: Și îngerul le-a spus [păstorilor]: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta este semnul: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat în iesle.

Istorisirea de Crăciun din al doilea capitol al evangheliei după Luca a devenit o parte componentă așa de mare culturii și tradiției noastre, că noi uneori uităm, că ea este o parte a Sfintei Scripturi. Când auzim cuvintele cunoscute, care în timpul de Crăciun se citesc așa de des, vedem înaintea ochilor noștri spirituali jocuri de Crăciun și copii mici îmbrăcați ca îngeri și păstori, pentru reprezentării. Însă Luca 2 nu este numai o istorisire pentru timpul de Crăciun; ea este Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea El are ceva să ne spună în fiecare zi a anului. Vrem să vedem unele învățăminte cuprinse în istorisirea nașterii, care sunt valabile pe parcursul întregului an.

1. Fundalul istoric

Mai întâi lecțiunea *fundalului istoric*. Nașterea lui Isus a avut loc într-un timp în care așa numita lume civilizată se afla sub domnia Imperiului Roman. Ca domnitor suveran Cezarul August (Luca 2.1) guverna lumea cu mână de fier. *Toți* trebuiau să se supună ordinului său, prin care se făcea numărătoarea poporului (Luca 2.3). Ce putere! Ce autoritate! Pentru ochiul omenesc cu siguranță părea că Cezarul ar fi avut toată puterea pe pământ. Dar cine domina realmente situația? Cezarul? Nicidecum! Sfânta Scriptură nu lasă nici o îndoială, că Dumnezeu în suveranitatea Lui conducea istoria lumii, ca să creeze cele mai bune premise pentru nașterea Salvatorului. Puternicul Cezar August nu era nimic altceva decât o figură de șah în mâna Dumnezeului atotputernic (compară cu Proverbe 21.1)!

Unul din profeții Vechiului Testament a profețit, că Mesia trebuia să Se nască în Betleemul din Iudeea (Mica 5.2). Însă Betleem era numai un sat mic, și Maria trăia în nord, în Nazaret în Galileea (Luca 2.4). O călătorie de aproximativ 150 km pe drumuri cu gropi era pentru Maria o situație puțin plăcută, aproape imposibilă. Însă Dumnezeu a folosit pe Cezar și ordinele lui, pentru ca ea să întreprindă călătoria, și astfel Mesia a fost născut la timpul potrivit – și anume în Betleem!

Când toate lucrurile lucrează împreună spre bine

Lecția cu fundal istoric este cu siguranță importantă și pentru noi astăzi. Dumnezeu are toate lucrurile din lumea aceasta sub controlul Său. Domnitorii lumii și conducătorii politici pot arăta puterea lor, însă Dumnezeu stă încă totdeauna pe tronul Său și are ultimul control. Potrivit planului Său, scena lumii va fi pregătită pentru un moment bine stabilit pentru revenirea lui Isus Hristos. Cu planul Său referitor la viața noastră, Dumnezeu va ajunge de asemenea la țelul Său, la fiecare dintre noi. Probabil nu înțelegem în totalitate acțiunea lui Dumnezeu cu noi, tot așa de puțin cum a înțeles Maria și Iosif, pentru ce Dumnezeu a permis ca ei să trebuiască să îndure așa de multe. Să ne gândim, că această naștere însemna o rușine printre prietenii batjocoritori și rudele batjocoritoare. Să ne gândim la experiența Mariei, când, cu

toate împrejurările în care se afla, a trebuit să audă: „Nici un loc în casa de poposire!” Să ne gândim la șocul fugii nocturne spre Egipt, deoarece Irod a planificat să omoare toți copilașii din Betleem (Matei 2.13-16).

Însă în același timp Dumnezeu a făcut prin toate aceste situații ceva măreț și minunat în viața Mariei și a lui Iosif. Și tot așa Dumnezeu are controlul asupra oricărei situații din viața noastră. Cu tot necazul și toată osteneala, noi putem ști că în cele din urmă toate lucrurile lucrează împreună spre bine (Romani 8.28,29). Este important să luăm în seamă, că Maria și Iosif niciodată nu se plâng sau se împotrivesc căilor lui Dumnezeu. Ei se supun smeriți sub mâna puternică a lui Dumnezeu în toate situațiile lor. Cum stau lucrurile în privința aceasta cu noi?

2. Etalonul lui Dumnezeu pentru „marile personalități”

În afară de aceasta, din acest pasaj din Biblie putem învăța și de la *păstori*. Să ne amintim, că în timpul acela păstorii nu stăteau în fruntea societății. Realmente pe scara socială ei erau pe ultimele trepte de jos, ei erau numai „oameni simpli”. Însă Dumnezeu i-a ales tocmai pe ei, ca să aducă *mai întâi* acestor cei mai simpli oameni această cea mai mare veste bună a istoriei. Vestea bună despre Salvatorul oamenilor nu a fost vestită mai întâi Cezarului August și „celor mai importante personalități” ale Romei. Nici conducătorii religioși ai iudeilor nu au fost primii, care au aflat despre această veste bună, cu toate că glasul lui Dumnezeu prin profeți sau îngeri a amuțit patru sute de ani. Erau păstori simpli, care păzeau oile lor noaptea; Dumnezeu i-a ales tocmai pe ei, ca să le vestească vestea cea mai bună a tuturor timpurilor. Etalonul lui Dumnezeu cu privire la cine este „personalitate importantă” este cu totul altul decât al nostru.

Dumnezeu aduce vestea Sa bună și astăzi oamenilor simpli. Mântuirea nu este oferită numai intelectualilor sau elitei societății. Vestea bună este pentru *fiecare*, deoarece Dumnezeu Se interesează de fiecare. Facem și noi la fel? Dăm noi mai departe fiecăruia vestea bună despre Domnul nostru Isus? Nu trebuie noi să mărturisim, că deseori am neglijat s-o facem sau chiar am acționat împotriva să aducem pe Hristos oamenilor mai slabi din punct de vedere social sau „poporului simplu”? Să nu uităm, că Dumnezeu a dat vestea Sa cea mai mare și mai bună *mai întâi* păstorilor.

3. „Credința” păstorilor

O altă lecție o găsim în *reacția păstorilor*, când au primit vestea bună. Păstorii nicidecum nu s-au îndoit, că mesajul a venit de la Dumnezeu. Ei nici nu au zăbovit, să urmeze acest mesaj. Ei s-au sculat imediat și au mers „în grabă” la Betleem (Luca 2.15,16). Nu este de mirare, că credința lor a fost răsplătită. Cine are astăzi îndoială cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, acela are nevoie să învețe lecția păstorilor. Este probabil acesta motivul pentru care credința ta în ultimul timp a fost așa lipsită de bucurie (Ioan 15.11 și următoarele) – deoarece tu te îndoiești de Cuvântul lui Dumnezeu? Observă: credința păstorilor era mai mult decât „Dumnezeu a zis – eu cred – asta este”. Ei au *acționat* conform cu ce le-a spus Dumnezeu.

Cât de des se dau astăzi creștinii înapoi, când este vorba să acționeze prin credință! Ei nu pun nici un moment Biblia la îndoială, dar ei nu *acționează* după Cuvântul lui Dumnezeu. Să luăm de exemplu cuvântul Domnului din evanghelia după Matei 6.25-34. Acolo se spune ca

noi să nu ne facem nici un fel de griji, deoarece Dumnezeu îngrijește de noi și El ne va da tot ce ne trebuie pentru viață, dacă ne încredem în El și-L onorăm. Credem noi aceasta? Desigur, credem! Dar atunci de ce suntem totdeauna fricoși și îngrijorați? Pentru că noi nu *acționăm* cu adevărat după Cuvântul lui Dumnezeu. Noi putem învăța mult de la păstori, când este vorba de a *acționa* prin credință. Să *acționezi* prin credință este credința în acțiune.

Să lăudăm pe Dumnezeu în domeniul nostru de responsabilitate

Luca 2.20 ne arată o altă reacție a păstorilor la vestea bună. Ei s-au întors înapoi. Unde s-au întors înapoi? La casele lor și la familiile lor și desigur la oile lor. Cu toate că ei au văzut pe Salvatorul și au avut parte de bucuria mare, pe care îngerii au anunțat-o mai dinainte (Luca 2.10), ei s-au întors înapoi în domeniul lor de responsabilitate și *au glorificat și lăudat pe Dumnezeu din pricina aceasta* (Luca 2.20).

Unii creștini gândesc, că atunci când ai devenit credincios sau ai făcut o experiență deosebită cu Domnul, totul trebuie să se schimbe radical. Se părăsește școala, se renunță la locul de muncă, se renunță la toate obligațiile lumești, pentru ca acum să fi complet liber, ca să slujești Domnului și să-L preamărești! O astfel de gândire cu siguranță nu este biblică! Dacă ne dedicăm lui Hristos, aceasta ar trebui să se arate în aceea că noi suntem elevi și muncitori *mai buni* și oameni *demni de încredere*. Noi nu mai amânăm lucrurile, plătim repede datoriile noastre și suntem prezenți acolo unde este nevoie de noi. Probabil Domnul ne conduce în domenii noi de responsabilitate, dacă prioritățile noastre se schimbă și noi creștem în El. Însă noi nu lăudăm și preamărim pe Dumnezeu, în timp ce întoarcem spatele la responsabilitățile noastre actuale. Noi lăudăm și preamărim pe Dumnezeu așa ca păstorii, dacă noi ca oameni schimbați ne întoarcem înapoi la aceleași responsabilități.

4. Semnul: Dumnezeu a devenit Om!

În final mai este o lecție în *semnul* dat; semnul că Dumnezeu a vizitat poporul Său și că Salvatorul, care a venit, era un Copilaș, care stătea învăluit în scutece într-o iesle. Ce unic în felul lui! De ce nu au fost fulgere și tunete? De ce nu a fost un cutremur de pământ mare? De ce nu a fost o inscripție pe cer? Și de ce nu a fost cel puțin o aureolă peste Copilaș? Deoarece semnul însuși reprezenta vestea bună: Dumnezeu a devenit Om! Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Unicul, Cel care a creat universul, a depus toate semnele caracteristice ale gloriei și maiestății și a luat chip de Om, prin aceea că a fost născut ca baby. Din cea mai înaltă glorie a cerului la cea mai de jos stare pe pământ – învăluit în scutece de pânză ca și baby al unui țăran și așezat în ieslea de piatră a animalelor.

Semnul a pecetluit nu numai mesajul lui Dumnezeu, ci a dovedit și profunzimea și dimensiunea dragostei lui Dumnezeu pentru oameni. Și noi știm că această coborâre nu a încetat la iesle. Ca să ispășească păcatele noastre, Domnul nostru Isus a mers mai departe și a luat ocară asupra Sa, de a muri pe o cruce romană – cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu (compară cu Filipeni 2.5-8).

Semnul astăzi

Ce semn dă Dumnezeu astăzi, ca să confirme vestea Sa bună și să dovedească dragostea Sa permanentă pentru om? Acest semn nu este în vedenii cerești deosebite sau în minuni mari aici pe pământ. Nu, semnul este astăzi asemănător cu semnul de atunci – este viața Domnului Isus în viața noastră zilnică normală. Hristos trăiește în fiecare credincios. Corpurile noastre sunt ca și scutecele de odinioară. Cu cât noi credincioșii devenim mai smeriți, mai inferiori și mai modești, cu atât mai mult se va vedea în noi viața și dragostea Salvatorului nostru (compară cu 2 Corinteni 4.7-11). Acesta este drumul, pe care Dumnezeu l-a ales, pentru ca El să fie văzut astăzi de lume. Este viața ta un semn, care dovedește dragostea lui Dumnezeu?

Tradus de la: [Mehr als eine Weihnachtsgeschichte](#)

Titlul original: „More Than a Christmas Story“

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu